

Kurun vinkkeliä Jakaman rannalta

Kesä on taas eletty. Se oli antoisa. Se näytti Kurua uudesta vinkkelistä, Jakaman rannalta. Jakama on suurten kivien järvi. Se saa vettä Kuusjärvestä ja Vähä-Jakaman reitiltä. Keväällä oli aikamoinen tulva ja niinpä Myllyniemen koski kohisi villinä. Vesi muodosti akanvirran suvannossa ennenkuin solui Koskisen kaupan ohi toiseen putoukseen ja sitä kautta Parkkuun lahteen. Hankalan ja Kastarin myllyt jauhoivat ennen paikkakunnan viljat. Minne ne nyt viedään?

Monet nimet olivat tuttuja ennestään. Paikan päällä kuitenkin hämmästeli. Noin ko korkean kallion päälle tuo Laurila on rakennettu. Entä Kauppilan komea sika-la. Sitä ihan pelästy — turhaan. Vain pari kertaa koko kesän aikana huomasi lemmahduksen. Takeena oli tuuletajan surina. Asumuksia on näköetäisyydellä pitkin matkaa, vastarannallakin muutama ympärivuotinen.

Sitten tullaan Sulkun silloille. Vanha ja rappeutunut on paljon romanttisempi kuin nykyinen, uusasiallinen. Taas yllätyin. Tieltä katsoen luulisi, että on painuttava matalaksi veneen pohjalle päästäkseen siltojen ali. Vielä mitä — vaikka seisoi! Vähä-Jakama ottaa tyyliä vastaan. Alkupäässä ylen runsas vedenalainen kasvillisuus tekee soutamisen työlääksi. Jos ei terve uteliaisuus olisi pakottanut tutkimusretkelle, ei tietäisi että sielläkin on maatalo ja mukavia kesämökkejä rannat täynnä. Joskus keväällä korkean veden aikana pitää yrittää, miten pitkälle pääsee Tienarinlammen eteenpäin. Kartan mukaan kauas.

Kastarin kalliolla vähän peloteltiin. Jakaman vastarannassa ei kivisammosta kärsitty. Kun oma koski kohisi ei kaukaisia kolkutuksia juuri kuunnellut.

Parkkuun kyläkunnassa riittää opiskelemista pitkäksi aikaa. Heti kärkeen haluan mainita kaksi erikoisen mukavaa rykelmää: Lahdenperän lampaat ja Riihikosken aitat.

Kesäjuhlat kohokohtia

Kohokohtia oli kylätoimikunnan kesäjuhlat kilpailuineen ja näytelmineen. Seuratulo pullisteli kansaa. Entiset pikkupojat ovat nyt raavaita miehiä. Tutummat kasvat ovat harmaissa kehyksissä. Näytelmää seurataan yhtä hartaasti kuin ennen suomifilmejä, jolloin saattoi kuulua ylimääräinen selostus: "Nyn ne pussaa". Myötämieli kuuluu katsomosta, hyvin televät. Meidänkin isäntä on mainio poliisi. Ja tuoko tuomari on se Leveelahden Matti. Hän oli pikkuinen poika silloin, kun maalasin siellä tienpätjän ja vanha portti repsoiti auki. Tamperelainen kelloseppä piti taulusta ja vaihtokauppa syntyi. Minä sain kulaisen rannerenkaan, joka siis

Kuru-laiva Leppälahden laiturissa. Jälkeenpäin kapteeni Saarinen muisteli meidänkin poikia, jotka kapusivat komentosillalle ja olivat niin kapteenia.

on Parkkuussa tienattu.

Mennään vielä tuttuun Leppälahteen. Siellä Kaislan tati antoi hyvän loppukesän ohjeen: "Nouki marjat, keitä marjat, pese pyykki, mene!" Meidän marjastuskomppaniamme, jonka Sotkan Elle mainitsi muisteluksessaan, rynnisti Haapakorpeen tai Manteleen vuorelle. Tinki oli viisi litraa mustikoita, puolukoita kymmenen. Kun viinimarjatin oli poimittu, mehut ja makeat hillot tehty, oli hyvä pakata saalis laatikoihin, joissa oli lokeroa joka käyttöön. Ilmankos siellä kaupungin ihassa joku sanoikin, että on kuin pienen hotellin varasto.

Jaanin Alma kävi meillä pyykillä. Hän sai aina samaa ruokaa: hernesoppaa ja lättyjä. Meistä ne olivat hyviä, mitä mahtoi Alma tuumia? Hän oli muuten maanmainio nauvoja. Siinä olisi Elna Hellmanin jäänyt toiseksi. Kerran oli

pyykki vietävä saavissa kaupunkiin ja ripustettava vinttiin kuivumaan. Sanotaan, että kyllä kesä sen kuivaa, minä kasteleekin, mutta silloin meni syyshommiiksi.

Muuttopäivä lähenee. Illalla oli jo kaikki talvikunnossa, kolkkoa ja ikävää. Aamulla oli noustava mahdollittoman aikaisin, että viimeisetkin tavarat saatiin pakatuiksi. Hevonen tuli viemään kuorman. Alkuvuosina talosta tuotiin lähtökahvi rantaan. Se mahtoi maistua!

Elämänmuutos maalta kaupunkilaiseksi oli aina tuskallinen. Jos maalla tuntui 'ranton autius', niin kaupungissa oli tukehtua ihmisiin, ääniin ja hajuihin. Otti aikansa, ennen kuin elämänmeno sujui kitkattomasti.

Siiika Laurila